

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: M. V., nar. X, trv. bytem X, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2010 č.j. X,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy, ze dne 31.5.2010 č.j. X se **z r u š u j e** a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru dopravy, č.j. X ze dne 29.3.2010, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000,- Kč podle § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, za přestupek podle § 42a odst. 1 písm. b) tohoto zákona, jehož se měl dopustit nepovoleným umístěním záboru na komunikaci tvořeného stolkem, čtyřmi židlemi, elektrickým agregátem, reproduktorem, promítacím plátnem, projektorem a kabeláží u výstupu z metra na nám. Republiky v Praze 1 dne 4.12.2009. Zároveň byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a podle vyhlášky MV ČR č. 520/2005 Sb. ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že dne 4.12.2009 se na nám. Republiky v Praze konala řádně ohlášená demonstrace, jejímž cílem bylo přimět veřejnost k zamyšlení nad způsobem, jakým společnost zachází se zvířaty. K tomuto účelu byl na mobilním plátně promítán dokumentární film pojednávající o zneužívání zvířat pro výrobu živočišných produktů a pro vědecký výzkum; na plátně byl dále zavěšen transparent se slovy: „Zvířata nejsou majetek“; účastníci demonstrace rozdávali kolemjdoucím letáky propagující veganství a o problému s nimi diskutovali; na přilehlém stolku byly hlubším zájemcům nabízeny další tiskoviny pojednávající o zacházení lidské společnosti se zvířaty.

Dne 29.3.2010 udělil Městský úřad Prahy 1 žalobci pokutu 3.000,- Kč s odůvodněním, že se zde jednalo o nepovolené zvláštní užívání pozemní komunikace dle § 25 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, tím, že součástí demonstrace byl stolek, čtyři židle, elektrický agregát, reproduktor, promítací plátno, projektor a kabeláž. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo, že zákon o právu shromažďovacím nedává svolavateli žádné oprávnění umisťovat na pozemní komunikaci v souvislosti s konáním akce jakékoli movité věci bez povolení silničního správního orgánu.

V odvolacím rozhodnutí žalovaný potvrdil toto rozhodnutí s odůvodněním, že umístění uváděných předmětů v rámci demonstrace nespadá pod zákon o právu shromažďovacím, neboť „v daném případě je třeba rozlišovat dva různé právní instituty, t.j. zvláštní užívání spadající pod zákon o pozemních komunikacích a zákon o právu shromažďovacím, které nelze ztotožňovat“.

Žalobce se cítí být tímto rozhodnutím zkrácen na svých ústavně zaručených právech na svobodu shromažďování a svobodu projevu. Žalovaný vychází z nesprávného pojetí shromažďovacího práva, pod kterým si zjevně představuje pouhé právo na setkávání lidí v davu, neboť jakékoli umístěné movité věci na pozemní komunikaci, byť slouží účelu tohoto setkávání, již považuje za jiný právní institut. Žalobce k tomu uvedl, že základem shromažďovacího práva je právo setkávat se za účelem vyjadřování názorů, vyvolávání diskuze a utváření kolektivního mínění (tento účel je základním definičním znakem, který rozlišuje shromáždění od jiných společenských akcí). Zákon o právu shromažďovacím v § 1 odst. 2 stanoví, že shromáždění slouží k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. V § 1 odst. 3 dále stanoví, že za shromáždění se považují i pouliční manifestace, čímž je dále zdůrazněna skutečnost, že jednou z klíčových forem shromažďování je právě veřejná manifestace společného názoru či postoje. Vzhledem k tomu, že vyjadřování názoru je tedy nutno považovat za nedílnou součást shromažďování, nelze v takovém případě souhlasit s tezí, že jakékoli položení movité věci na zem již nelze považovat za výkon shromažďovacího práva. Svoboda shromažďování v sobě musí zákonitě zahrnovat i svobodu zvolit si formu, kterou shromažďující se své názory vyjádří. Existuje mnoho způsobů, jak lze vyjádřit názory za pomoci movitých věcí (typickým příkladem je použití transparentu, megafonu či reproduktoru).

Při posuzování, zda lze použití takových movitých věcí považovat za výkon shromažďovacího práva, přitom nemůže hrát žádnou roli to, zda jsou tyto movité věci drženy v rukou či položeny na zem, nýbrž je třeba především zkoumat, zda tyto činnosti slouží účelu shromažďovacího práva, tedy využívání svobody projevu, výměně názorů a informací a vyjadřování postojů a stanovisek.

Umístění projektoru, promítacího plátna, reproduktoru, elektrického agregátu a kabeláže na pozemní komunikaci v rámci předmětné demonstrace sloužilo k promítnutí filmu, který pojednával o podmínkách zvířat ve velkochovech, při transportech, na jatkách a v pokusných laboratořích. Promítnutí těchto záběrů mělo za účel přiblížit lidem důvody k veganství a vůbec k přehodnocení celého přístupu ke zvířatům a vybudit je k zamyšlení a případně k diskusi s účastníky demonstrace. Stolek postavený u promítacího plátna sloužil k poskytnutí dalších tištěných materiálů. U stolku také po většinu času pobýval alespoň jeden z účastníků demonstrace, čímž byla kolemjdoucím zájemcům usnadněna identifikace vhodných partnerů k diskusi, jejíž vyvolání bylo jedním z cílů akce. K tomu účelu byly u stolku též k dispozici zmíněné čtyři židle. Umístění předmětných věcí na pozemní komunikaci jednoznačně sloužilo k účelu shromažďovacího práva tak, jak jej definuje zákon o právu shromažďovacím, tedy k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek. Je tedy nutné považovat je za nedílnou součást shromáždění, resp. pouliční manifestace.

Vzhledem k tomu, že předmětná demonstrace jako celek spadala pod shromažďovací právo, je třeba v první řadě aplikovat zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, který v § 1 odst. 4 stanoví, že ke shromáždění není třeba předchozího povolení státního orgánu. Ačkoli § 6 odst. 5 písm. a) tohoto zákona připouští, že svolavatelé mohou být uloženy další povinnosti dle zvláštních právních předpisů, tyto musejí být v souladu s podmínkami, které pro možné omezení shromažďovacího práva ukládá článek 19 Listiny základních práv a svobod. Vyžadování povolení dle § 25 zákona o pozemních komunikacích pro umístění jakýchkoli movitých věcí na zem v rámci shromáždění, pokud slouží k naplnění jeho výše zmíněného účelu, je nepřipustné už jen proto, že článek 19 kategoricky vylučuje podmiňovat shromáždění jakýmkoli povolením ze strany správního orgánu. Nepřípustnost vyžadování povolení musí přitom zákonitě platit nejen na shromáždění obecně, ale i na jeho jednotlivé formy, resp. aktivity shromažďujících se osob. Žalobce uvedl, že by bylo absurdní, aby bylo vyžadováno např. povolení na držení transparentu, rozdávání letáků, mluvení do megafonu apod. v rámci ohlášeného shromáždění.

Kromě toho musí být dle článku 19 Listiny jakékoli omezení shromažďovacího práva v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Opatření, které by nařizovalo opatřit si povolení silničního úřadu pro umístění jakékoli movité věci na zem v rámci shromáždění by nesloužilo ani jednomu z uvedených účelů ani by jej nešlo považovat za v demokratické společnosti nezbytné. Z těchto důvodů nelze § 25 zákona o pozemních komunikacích interpretovat jako předpis ukládající další povinnosti svolavatelé shromáždění, ale naopak zákon o právu shromažďovacím je třeba považovat za *lex specialis* vůči zákonu o pozemních komunikacích a činnosti, které je třeba považovat za výkon shromažďovacího práva, musí být vyjmuty z režimu § 25 zákona o pozemních komunikacích. Odlišný výklad by byl v rozporu s článkem 19 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce odkázal na judikaturu soudů, kdy Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18.2.2010 I. ÚS 1849/08 doslova uvádí, že: „*Správnímu orgánu mělo být prima facie zřejmé, že jednání stěžovatele oznámené orgány Policie ČR z místa demonstrace nemůže naplňovat po právní stránce znak přestupku, a to proto, že umístění reproduktoru na komunikaci je součástí výkonu shromažďovacího práva.*“ Žalovaný tento nálezh v odůvodnění zcela ignoroval a nevypořádal se s ním, i když byl v odvolání na něj výslovně upozorněn.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále NSS) ze dne 5.6.2008 č.j. 1 As 32/2008-116, který byl sice zmíněným nálezem Ústavního soudu zrušen, ale v tomto bodě mu bylo dáno za pravdu, je tento princip dále rozveden slovy: „*Cílem shromáždění se není promlouvat k sobě samým v důvěrném kroužku (k tomu by se nemuseli scházet na místě veřejnosti přístupném), nýbrž informovat i široký okruh přímo neúčastné veřejnosti, názory zapůsobit na její členy a vzbudit v nich zájem o určité otázky. Takovéto působení je vlastním cílem shromáždění a ozvučení shromáždění včetně umístění reproduktoru na veřejném prostranství je tedy jeho přirozeným atributem, který nelze podmiňovat úředním povolením. O přestupku by bylo možno uvažovat např. tehdy, pokud by pořadatelé shromáždění narušovali noční klid hlukem vytvářeným ozvučovací technikou; samotné ozvučení včetně jeho technického zabezpečení, k němuž je nutno využít části veřejného prostranství, však přestupkem být nemůže.*“

Uvedený přístup přijalo i Ministerstvo vnitra, které ve stanovisku odboru bezpečnostní politiky MV k některým otázkám zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím ze dne 18.6.2010, říká: „*V případě konání oznámených shromáždění, a to i v případě tzv. akcesorických činností a shromáždění, jako je postavení ozvučovací aparatury, postavení stolku s peticemi, propagačními materiály a pod., nelze po svolateli/pořadateli žádat povolení příslušného silničního správního úřadu z důvodu, že by se jednalo o zvláštní užívání pozemní komunikace (§ 25 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) ... Zmíněné akcesorické činnosti jsou integrální součástí výkonu práva shromažďovacího.*“

Žalobce dále uvedl, že i kdyby soud přes zmíněné argumenty dospěl k závěru, že umístění zmíněných předmětů nelze považovat za výkon shromažďovacího práva, je nadevší pochybnost, že se zde jednalo o výkon ústavně zaručeného práva na svobodu projevu. Článek 17 Listiny základních práv a svobod zaručuje každému právo vyjadřovat svoje názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, s tím, že toto právo smí být omezeno zákonem jen tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Ust. § 25 zákona o pozemních komunikacích klade z tohoto hlediska pro účely omezování práva na svobodu projevu naprosto nepřiměřené podmínky, správnímu orgánu je dána naprostá volnost při rozhodování, zda povolení udělí či nikoli; k udělení povolení je vyžadován souhlas majitele pozemku, a to i na veřejném prostranství, který může být odepřen i bez udání důvodu či podmíněn jakýmkoli podmínkami. Magistrát hl. m. Prahy např. vyžaduje, aby žádost o souhlas se zvláštním užíváním komunikace byla podána minimálně 30 dní a někdy i 60 dní před konáním akce. Udělení povolení je vázáno na zaplacení správního poplatku a poplatku za užívání veřejného prostranství. Vyžadování splnění všech těchto podmínek pro jakékoli vyjádření názoru za pomoci předmětů umístěných na pozemní komunikaci není opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu zájmů vymezených článkem 17 Listiny, neboť tyto zájmy by bylo možno chránit i výrazně mírnějšími prostředky, např. zavedením ohlašovacího systému, který by byl podobný systému ohlašování shromáždění.

Žalobce dále uvedl, že kromě splnění formálních znaků přestupku musí být také naplněna jeho materiální stránka, tedy jednání musí porušovat nebo ohrožovat zájem společnosti, jak jednoznačně stanoví zákon o přestupcích. Dle žalobce se žalovaný otázkou společenské nebezpečnosti jednání, které označil za přestupek, vůbec nezabýval. I kdyby snad tvrdil, že tato stránka je naplněna, je samotné takové tvrzení z hlediska judikatury NSS nedostatečné. Správní orgán nic podobného však netvrdil a je tedy zřejmé, že rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou. Podle rozsudku NSS ze dne 14.12.2009

č.j. 5 As 104/2008-45 nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku. Dle názoru soudu je správní orgán povinen v každém konkrétním případě zkoumat okolnosti, které snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti. Mezi ně patří zejména význam dotčeného chráněného zájmu, způsob provedení přestupku a jeho následky, okolnosti, za kterých byl spáchán, osoba pachatele, míra zavinění a pohnutka obviněných. Tyto okolnosti mohou podle názoru soudu snížit společenskou nebezpečnost jednání na takovou míru, že nebude naplněna materiální stránka přestupku. Správní orgán by měl na materiální stránku jednání zaměřit svou pozornost zvláště za situace, kdy obviněný uvádí skutečnosti, které podle jeho názoru snižují společenskou nebezpečnost na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn. Podle soudu je správní orgán povinen si opatřit takové důkazy, které mu umožní rozhodnout o tom, zda byl jednáním porušen nebo alespoň ohrožen zájem společnosti. V případě, kdy materiální stránka není naplněna, má správní orgán povinnost přestupkové řízení zastavit.

Žalobce proto navrhl, aby soud žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného a zároveň i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň žádal náhradu nákladů řízení za uhrazený soudní poplatek.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že nezpochybňuje žalobcovo právo na shromáždění a právo petiční, ale tato práva jsou nezávislá na institutu zvláštního užívání podle zákona o pozemních komunikacích vyžadující povolení k umístění jakýchkoli věcí na pozemní komunikaci. Žalovaný uvedený zábor považuje za neoprávněné užívání, zvláštní užívání, neboť jak dokládá pořízená fotodokumentace, svým uspořádáním na komunikaci vytvořil překážku ohrožující bezpečnost pěšího provozu a zdraví nevidomých občanů. Žalobcovu veškerou argumentaci v dané věci považuje za právně irelevantní. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Ve věci bylo soudem rozhodnuto bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu. Z úředního záznamu sepsaného dne 4.12.2009 vyplývá, že žalobce byl tohoto dne ve 20.30 minut kontrolován hlídkou městské policie, neboť ta si povšimla rozložených věcí – stůl, čtyři židle, elektrický agregát, reproduktor, promítací plátno, projektor a kabeláž. Policie při kontrole zjistila totožnost žalobce, který předložil povolení ke shromáždění č.j. MHMP P050 PÚL6. Podle tohoto povolení byla doba ukončení shromáždění do 24.00 hodin. Povolení k záboru veřejného prostranství žalobce nepředložil, neboť je neměl. Umístění shora uvedených věcí na prostranství bylo zdokumentováno fotograficky a fotografie jsou obsaženy ve správním spise. Jejich umístění bylo na prostranství na nám. Republiky, věc pak byla předána Úřadu městské části Praha 1, odboru dopravy, odd. správních deliktů, který zahájil řízení ve věci přestupku pro porušení ust. § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, pro užívání komunikace bez zvláštního povolení příslušného silničního správního úřadu. Při ústním jednání konaném dne 1.3.2010 uvedl žalobce do protokolu skutečnosti týkající se povolené protestní akce a zmínil, že považuje za legitimní formu pouliční manifestace formu, která byla

v tomto případě použita. Poukázal již tehdy na článek 19 Listiny, která stanovuje, že shromáždění a tedy ani pouliční manifestace nelze podmiňovat povolením ze strany státního orgánu. Správní orgán I. stupně pak rozhodnutím ze dne 29.3.2010 č.j. X uznal žalobce vinným z porušení ust. § 25 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., kdy bez povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace umístil nepovolený zábor na komunikaci, tvořený již shora uvedenými předměty. Tím místem byl výstup z metra na nám. Republiky v Praze 1 dne 4.12.2009. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán konstatoval, že umístění uvedených předmětů na pozemní komunikaci bylo nad rámec povoleného shromáždění. Žalobci byla za uvedený přestupek, kdy bez povolení zvláštního užívání komunikace umístil na pozemní komunikaci uvedené předměty, uložena podle § 42a odst. 7 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb. pokuta ve výši 3.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž shodně jako v žalobě poukázal na článek 19 Listiny základních práv a svobod a uvedl, že umístění reproduktoru na komunikaci je součástí výkonu shromažďovacího práva. V této souvislosti odkázal i na nález Ústavního soudu ÚS 1849/08. O odvolání pak rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo již shora uvedeno. K námitkám uvedeným v odvolání uvedl, že odmítá argumentaci žalobce, že umístění uvedených předmětů spadá pod zákon č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím. Uvedl, že je třeba rozlišovat dva různé právní instituty, a to je zvláštní užívání spadající pod zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a zákon o právu shromažďovacím, které nelze ztotožňovat.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předmětem přezkumu je posouzení otázky, zda bylo možno jednání žalobce posoudit jako přestupek podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 25 odst. 1 – 7 užije dálnici, silnici nebo místní komunikaci jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny, a nebo nedodrží podmínky stanovené v povolení zvláštního užívání, nebo zda se jednalo o součást výkonu shromažďovacího práva.

Podle § 25 odst. 1 tohoto zákona k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále zvláštní užívání), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie ČR.

V tomto případě, což je mezi účastníky nesporné, užil žalobce jako pořadatel uvedenou veřejnou komunikaci k uspořádání řádně ohlášené demonstrace zaměřené na upozornění veřejnosti na způsob, jakým společnost zachází se zvířaty.

Soud při posouzení žalobcových námitek vyšel z judikatury NSS ve spojení s nálezem Ústavního soudu I. ÚS 1849/08, a dovodil, že cílem shromáždění je informovat široký okruh i přímo neúčastné veřejnosti a názorově zapůsobit na její členy a probudit v nich zájem o určité otázky. Takové působení je cílem shromáždění a ozvučení shromáždění včetně umístění

reproduktorů popřípadě promítacího plátna na veřejném prostranství je přirozeným atributem, který nelze podmiňovat úředním povolením.

V daném případě umístil žalobce jako organizátor demonstrace v místě konání akce promítací plátno, projektor, reproduktor, elektrický agregát a kabeláž včetně stolku a čtyř židlí. Vzhledem k tomu, že řádně ohlášená demonstrace se týkala otázky zacházení se zvířaty, bylo jistě namístě použít tyto prostředky k upozornění na to, jakým způsobem je se zvířaty v různých situacích jejich využívání lidmi zacházeno. Lze tedy dovodit tak, jak bylo uvedeno v citovaném nálezu Ústavního soudu, že právě takovým působením by mohlo být dosaženo cíle shromáždění, t.j. upozornění veřejnosti na daný problém. Soud se ztotožnil se žalobcovou námitkou, že použití uvedených předmětů při povoleném shromáždění je akcesorickou činností a integrální součástí výkonu práva shromažďovacího.

Žalobcovu jednání s ohledem na tento závěr proto nemohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb. V tomto případě umístění uvedených předmětů na veřejném prostranství v rámci řádně oznámené demonstrace bylo výkonem ústavně zaručeného shromažďovacího práva.

Soud dal žalobci za pravdu, že omezení základních práv a svobod vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem smí být omezeno zákonem jen tehdy, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V daném případě byla demonstrace povolena a v rámci tohoto povolení byly dány i podmínky pro užití veřejné komunikace k tomuto účelu. Znamená to tedy, že pokud v rámci této demonstrace byly použity uvedené předměty, jednalo se o součást povolené akce a nebylo tedy možno žalobcovu jednání posuzovat jako shora uvedený přestupek podle zákona o pozemních komunikacích.

Pokud by žalobcovu jednání bylo jako uvedený přestupek posuzováno, dal soud žalobci za pravdu v jeho tvrzení, že v tomto případě nejsou naplněny materiální znaky přestupku, neboť za dané situace byly dány skutečnosti, které nebezpečnost jednání pro společnost snižují. Pokud žalobce vytýkal správním orgánům obou stupňů nedostatečné odůvodnění rozhodnutí při posouzení materiálních znaků přestupku, lze mu dát za pravdu, neboť se nezabývaly žalobcovou námitkou týkající se této stránky a odůvodnily rozhodnutí stručně uvedením zjištěných faktů, aniž by je hodnotily.

Městský soud v Praze s ohledem na to, že shledal námitky, které žalobce v žalobě vznesl, důvodnými, napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. Věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V dalším řízení je pak správním orgánem vázán právním názorem, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku, podle § 78 odst. 5 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v úhradě soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč. Tuto částku hradí žalovaný ve lhůtě stanovené ve výroku rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 27. prosince 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně